

Memoria
i Suos
mari
evenimentis
Historice

NICOLAE CONSTANTINESCU

6 martie 1945

**Ziua
demnității arestate
la români**

La sfârșitul lunii februarie 45, generalul Nicolae Rădescu, în calitate de premier al României, a ținut ultimul discurs la radio București – în care un anticomunist s-a putut adresa națiunii – înainte de a începe noaptea de 45 de ani a țării noastre.

A fost pentru ultima dată când comuniștilor de import li s-a spus în față că sunt „fără neam și Dumnezeu“.

Timp de aproape o jumătate de secol, românii au fost lipsiți de dreptul la informație, de dreptul de decizie, de dreptul de a controla autoritatea care administra țara.

6 martie 1945 nu este doar ziua gândirii arestate, ci mult mai grav, este ziua în care a fost arestată demnitatea poporului român, silit să supraviețuiască prin pierderea bărbăției.

Vreau să fiu înțeles. Mă doare inima pentru ceea ce vreau să spun, dar n-aș vrea ca alți copii din țara noastră să mai suporte durerea pe care am simțit-o eu în 1945 la venirea comuniștilor la putere, deși aveam doar 9 ani, și mai ales la izgonirea Regelui – când eu aveam 11 ani, precum și la pensionarea precipitată a tatălui meu în 1948, când eu aveam 12 ani iar el 53 și era comandant al Spitalului militar Regina Elisabeta și chirurg de renume.

O să încep cu această ultimă injustiție care a afectat serios viața familiei mele și care s-a datorat refuzului răspicat al tatălui meu de a intra în partidul comunist. În iunie anul trecut, la Spitalul militar central din București s-au sărbătorit 100 de ani de la nașterea tatălui meu. Cu această ocazie ultimul dintre elevii săi a evocat momentul tragic în care tatălui meu, colonel medic, i s-a cerut să intre în partidul comunist pentru a fi avansat la gradul de general. Refuzul lui a fost sancționat prompt: scoaterea din Spitalul militar și apoi din armată. Am dat acest exemplu fiindcă ilustrează o întreagă epocă. Cu

N. Constantinescu

generația tatălui meu s-au stins acei Români pentru care o moarte demnă era mai frumoasă decât o viață rușinoasă – așa cum spunea Tacit.

Dorința de supraviețuire a celor mai mulți români – dorință justificată – a făcut însă loc compromisului, din care s-au plămădit micii colaboracioniști care au proliferat pe întreg cuprinsul țării. Cea mai frecventă formă a compromisului cu cei care promovau ura și lupta de clasă a fost tăcerea în fața nedreptății. Dezinteresul pentru ceea ce se întâmpla aproapei ne-a alienat și ne-a îndepărtat de Dumnezeu, deschizând larg porțile delațiunii, instituționalizată încă din școală, ca un act patriotic.

În primii ani de preluarea puterii, sovieticii mascați au acționat prin români interpuși sau chiar pe față pentru a instituționaliza prin frica zilei de azi și de mâine. Ura și răzburarea pe poporul român au folosit cele mai perfide și asiatiche mijloace de îngenunchere, înrobire și dispreț.

Se știe acum că a existat un plan de comunizare a României mergând până la atașarea României la URSS. Evoluția evenimentelor ne-a arătat că sovieticii au renunțat să anexeze România. Nu furi o țară pe care vrei s-o anexezi. Rușii au vrut să calce România în picioare, să o pedepsească după modelul asiatic – chinuind-o.

Maxim Gorki, care a pătruns ca nimeni altul sufletul mujicului rus, se înfioară când constată că cruzimea rusului este de o rafinare diavolească. În războiul civil dintre albi și roșii, torturile la care au fost supuși prizonierii au întrecut orice închipuire omenească. „Din pântecul spintecat al prizonierului, spune Gorki, se scotea capătul mașului subțire, care era ținut de un copac sau de un stâlp de telegraf, după care începea biciuirea, spre a-l sili pe cel torturat să fugă împrejurul copacului ori al stâlpului, iar ei priveau cum iese mașul din rană”. Și ca să nu credem că astfel de grozavii sunt numai urmările războiului Gorki ne arată și cruzimea din timp de pace. „Cred – mărturisește el – că nicăieri pe lume femeia nu-i bătută atât de grozav și fără milă, ca-n satele rusești”. O zicătoare rusească spune „bate femeia cu un par, apropie-te și vezi dacă mai suflă. Dacă mișcă, să știi că-i mai trebuie!”

Și iată că în 6 martie 45 România a fost dată pe mâna acestor ruși, care au făcut cu țara noastră ce au vrut. Istoria consemnează că la 7 martie 45 a avut loc o întâlnire secretă între o delegație a P.C.R. în frunte cu Ana Pauker și una a partidului comunist al Uniunii Sovietice condusă de Evghenii

– s-a născut la 28 martie 1936 în București;
– părinții: tatăl său, Mircea, a fost medic militar, ajungând până la gradul de colonel; mama sa, Elisabeta, a făcut studii universitare, dar și-a dus toată viața în postura de casnică, îngrijindu-se de educația celor 4 copii ai lor; copilul Nicolae a fost cel mai mic dintre frați;
– aproape întreaga copilărie și adolescență sunt marcate de anii celui de-al doilea război mondial și mai apoi de regimul comunist instaurat în România, regim care va supune întreaga familie la fel de fel de vexațiuni și suferințe, între acestea fiind și darea afară din armată a tatălui său, un chirurg renumit;
– liceul „Spiru Haret” din București;
– Facultatea de Medicină din București pe care o absolvă cu media generală 10;
– a urcat toate treptele didactice și de asistență medicală, ajungând medic primar și devenind profesor în cadrul facultății;
– în prezent lucrează la clinica de chirurgie a spitalului Colțea din

București unde realizează o mare paletă de intervenții chirurgicale;

- șeful Catedrei de Anatomie Clinică și Tehnici Chirurgicale a Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila” din București;
- membru al Academiei de Științe din România și al Academiei de Științe Medicale din România;
- membru al unor asociații și academii străine, precum: Asociația Franceză de Chirurgie, International College of Surgeons, Academy of Surgical Research;
- autor a peste 170 de lucrări de specialitate publicate și comunicate și a 4 cărți;
- a fost medaliat cu argint de Universitatea René Descartes din Paris; de asemenea medaliat de Académie de Dévouement National din Franța;
- vicepreședinte al Fundației Culturale Memoria;
- din noiembrie 1996 a fost numit consilier al președintelui României, funcționând ca șef al Departamentului de Politici Sociale și Sănătate de la Președinție;

Suhalov. Tema discuției a fost comunizarea României conform unor planuri pregătite de Gheorghe Dimitrov la ordinul lui Stalin. Ele prevedeau printre altele:

- desființarea Armatei Române în forma ei actuală și înlocuirea cu diviziile Tudor Vladimirescu și Avram Iancu;
- lichidarea tuturor băncilor;
- desființarea micilor gospodării țărănești pentru a-i lipsi pe țărani de pământ, vite și unelte, deschizând calea spre sistemul colectivist;
- abdicarea Regelui și exilul familiei regale;
- suprimarea treptată a firmelor de export-import care fac comerț cu Occidentul și îndreptarea comerțului spre URSS și țările satelite;
- suprimarea partidelor istorice prin arestarea, uciderea și răpirea membrilor lor;
- crearea unei miliții populare, de tipul NKVD;
- îndreptarea populației rurale spre industrie;
- interzicerea intrării străinilor din Occident în România.

Ne putem întreba acum, după o jumătate de secol: au reușit oare?

Este clar că sovieticii au reușit această înrobire, însă niciodată nu ar fi putut fi atât de performanți dacă nu ar fi fost sprijiniți dinăuntru țării. La ultimul Memorial al durerii, în care s-a arătat tragedia liceenilor de la Radu Negru din Făgăraș, plecați în munți să organizeze lupta poporului român împotriva comunizării sovietice, sora unuia din adolescenții împușcați și chinuți bestial – acum femeie bătrână, ține să ne arate cu degetul: „M-am dus la casa rece (așa-i zicem noi la morgă) să-l văd pe frate-miu Andrei Hașu. O săptămână nu m-au lăsat. Și erau români – dar românii nu-s oameni, fiindcă se vând.”

Ce spunea femeia aceasta este o grozăvie care m-a cutremurat. Și m-a cutremurat cu atât mai mult cu cât cred că are dreptate.

A considera că vina pentru toate ororile întâmplate în România după 1945 o poartă sovieticii sau evreii, ungurii și țiganii este tot atât de incomplet ca și afirmația că toate relele din România de azi se datoresc mașinațiunilor externe.

Să fim odată bărbați și să ne asumăm responsabilitatea istoriei pe care am trăit-o așa, fiindcă nu am vrut să o trăim altfel.

Cred că prima și cea mai gravă cedare pe care am făcut-o noi Românii în 45 a fost acceptarea decapitării armatei. La 3 săptămâni după preluarea puterii de către comuniști, a început

marea epurare a armatei care a continuat în zilele următoare. Marile unități de pe front și din spatele frontului sunt private de comandanții destoinici de genul generalilor Nicolae Macici, Nicolae Șova, Nicolae Dăscălescu, armata română în totalitate fiind etichetată de sovietici drept fascistă. Prin acest Katyn românesc, mii de ofițeri au luat fie drumul închisorii unde au pierit, fie au fost epurați, viața lor chinuită echivalând cu o moarte în care li s-au lăsat deschiși doar ochii.

Teoretic, la începutul anului 1945 Armata Română avea 3 căi posibile de urmat:

- a) să se organizeze ferm fie de partea ofițerilor fideli Regelui și țării, fie de partea comuniștilor;
- b) să încerce o acțiune pe cont propriu vizând instituirea unui regim militar;
- c) să se mențină neutră și să aștepte desfășurarea evenimentelor.

Este drept că această atitudine de expectativă a fost alimentată și pe canalele politice de cea mai mare minciună a anilor 44-45 spusă poporului român. Iuliu Maniu, într-o discuție cu Burton Bery (reprezentantul SUA) și Le Rougetel (reprezentantul Angliei) roagă să i se spună adevărul: a fost sau nu România cedată sferei de influență rusești? Ambii reprezentanți aliați au fost instruiți să nege și să asigure poporul român că țara va rămâne independentă!

După nici un an Iuliu Maniu declară că a fost înșelat crezând în august 44 că România avea de ales între germani și puterile aliate, când, de fapt, ei i se oferise să aleagă între germani și ruși!

Umilirea armatei române a fost începutul umilirii poporului român. În primele 5 luni după 23 august 44, soldații sovietici provoacă 2372 delictе consemnate (dar câte or fi fost acelea neconsemnate!) dintre care 334 omoruri cu jaf, 258 siluiri și violuri, 143 răniri grave, 523 jefuiri, 208 dezarmări cu jaf, 822 răpiri. După 23 august sovieticii fac prizonieri 166 000 soldați și ofițeri români, în pofida Convenției de armistițiu.

Românii nu mai au instanță la care să se plângă, nu mai există nici o lege care să-i apere. În „Doamna Chiajna“, Alexandru Odobescu descrie această tragedie de secole: „soarta poporului român – spune el – a făcut ca întotdeauna urechea la care s-a plâns să aparțină mâinii care-l lovește.“

În timp ce românii se plâng reprezentanților englez și american în Comisia de control, senatorul american Claude Pepper, aflat în România, ține să declare cu ocazia unei

conferințe de presă că, în România, Statele Unite nu vor recunoaște niciodată un guvern care n-ar fi animat de prietenie față de Uniunea Sovietică.

Treptat românii află sau intuiesc că au fost abandonați de Occident Rusiei Sovietice.

În aceste momente de grea cumpănă pentru ființa națională, a avut loc o a doua cedare a unei părți din intelectualitate. Oameni ca C.I. Parhon, Mihail Sadoveanu, M. Ralea, Iorgu Iordan, Al. Rosetti, Camil Ressu, Egizio Massini, Iser, Steriadi, își pun semnătura pe documente propagandistice, caționând guvernul prosovietic al lui Petru Groza.

Este o datorie de onoare să arăt că au existat în acea vreme și oameni dârzi. Onisifor Ghibu, unul din artizanii Unirii de la 1918 este arestat în 22 martie 45 sub învinuirea cumulată de „legionarism, hitlerism, antonescianism, fascism, reacționarism și imperialism“. De fapt singura lui vină era că realizase Marea Unire pe care o dorea din nou înfăptuită, ceea ce l-a dus în spatele gratiilor, ca și pe Ilie Ilașcu azi.

Scăpat din închisoare în 1950 Onisifor Ghibu îi adresează o scrisoare lui Petru Groza în care scrie:

„Ai consimțit să prezidezi fără nici un scrupul un guvern în compoziția căruia au intrat la cele mai importante departamente: Externe, Armată și Finanțe, miniștri care nu sunt nici cetățeni români, nici români de sânge și suflet – Ana Pauker, Emil Bodnăraș și Vasile Luca – toți 3 cetățeni sovietici. Nu cred să mai fi existat vreodată undeva, în întreaga lume o asemenea anomalie, și nu cred ca tu să poți justifica această imensă monstruozitate care echivalează cu anticamera asasinării României ca stat și a românilor ca popor.“

Onisifor Ghibu a avut bărbăția de a-i spune adevărul lui Petru Groza – în plină teroare comunistă, la fel cum azi Ilie Ilașcu are bărbăția de a spune cel mai patetic discurs: SUNT ROMÂN.